

במדינה

מיפלגות

לא עוד גלות פנימית

האופוזיציה היא אלטרנטיבה לשילטון. אך היכן האלטרנטיבה לאופוזיציה?

מזה זמן רב לא ראתה הארץ מאורע כזה. באולם תיאטרון קטן, שבו נדחסו 300 איש ואשה מכל רחבי הארץ, הוחלט על הקמתה של מיפלגה חדשה. לא, תנועה, לא גוף בלתי-מוגדר, אלא בפירוש "מיפלגה".

לא היה זה הרבר החריג היחיד בכינוס זה. מייסדי מיפלגת-האלטרנטיבה ויתרו מראש על כל שממן פיקאנטי או תעלול פירסומית, שהיה עשוי למשוך את כליהתיקשורת. לא היו הכרזות מפוצצות, לא השמצות

ותקנות הסותרים את עקרונות הדמוקרטיה.

● **האלוף (מיל') מתיתיהו פלד:** "צה"ל עלול להפוך לאיום על המישור הדמוקרטי". לדבריו, רחסי האמריקאים כליכך הרבה אמצעי לחימה אל תוך ישראל, עד כי הצבא תפח מעבר לכל יחס לצורכי-ההגנה האמיתיים של ישראל. התוצאה: הממשלה יכולה היום לפתוח במלחמה גדולה מבלי שתזרק לגיסי מילואים במדמים גדולים. משום-כך אינה נזקקת עוד להסכמה לאומית.

● **הפסיכיאטריה רוחמה מרטון** הסכימה את התהליך הפסיכולוגי שהפך את העם היהודי מעם מדוכא לעם מרכא. היא הישוותה אותו לילד הגדל בביתו באווירה של פחד ודיכוי, כך שעם התבגרותו אינו מכיר שפה אחרת. מכיוון שהוא מחקה

כינוס אלטרנטיבה בתל-אביב הימנון ישן מדי?

את הוריו, הוא הופך בעצמו תוקפני ומרכא. לעומת זאת, ילד הגדל באווירה של אהבה, גם כשהוא קטן וחסרי-שע, לומד להכיר ולרסן את עצמו.

● **הסוציולוג אורי רם,** ששור חרר לא מכבר מן הכלא הצבאי אחרי שטיב, כסג"מילואים, לשרת בלבנון, הציע לאנשי-מילואים לבקש כי לא יישלחו לשרות בלבנון ובשטחים הכבושים.

● **אורי אבנרי,** תנע להעביר את השליטה בבנקים לירי בעלי-המניות, ואם הרבר אינו יתן — להלאים את הבנקים, כדי לאלצם לשרת את האינטרס הציבורי.

● **חיים ברעם,** בנו של שר מטעם המערך ואחיו של ה"כ המערך, טען שלא נותר כמעט שום הבדל בין הליכוד והמערך. כרוגמה לכך הביא את מפת ההתנהלות, שבה נותר רק פער קטן בין תוכנית-אלון ובין תוכנית-הליכוד.

● **הרוסאי-הבימאי יהודה גאדי** ("גאדי") טען כי ישראלים רבים גינם עכשוו בגלות פנימית" ושאל חים הוא: "מי שמחפש אלטרנטיבה למיפלגת-השילטון יכול להצביע בעד האופוזיציה. אך מה יעשה מי שמחפש אלטרנטיבה לאופוזיציה?"

● **נאמנות למלך.** שאלה זו הדהדה בדבריו כל הדוברים. היה מנוי וגמור עימם לשים קץ למצב, שבו אין אלטרנטיבה אמיתית למי שמואס במיפלגות "הקונסנזוס הלאומי".

כיצד תפעל המיפלגה החדשה? כשלב הראשון מתכוננים היוזמים להכין את ועידת-היסוד הרישמית, שתכנס בתוך שלושה חודשים. כרוזנית אמורה המיפלגה-הברדך לפעול ברחוב, ליוזם פעולות ציבוריות, להתכונן לבחירות, ובעיקר — לפעול בקרב הנוער.

המיספר הרב של הצעירים, שהשתתפו בכינוס, היווה עידוד לכך. היעד: תלמידי כיתות ל' ו"א ו"ב. כדברי אחד המשתתפים: "הם עדיין לא מקולקלים. אפשר לרבר אתם על בעיות-היסוד של המדינה והחברה הישראלית."

ימימן, בשורה הראשונה: ד"ר יהודה נאמן. עורך-הדין יוסי ברד.

מעשה היסטורי: עסקן בכיר כוטר רק מפני שהוא טיפש ובלתי-יעיל!

ב תחילת השבוע עסקו העיתונים כעיקר בפרשת פיטוריו של ראש מחלקת-העליה בסוכנות היהודית, אישי-חרות רפאל קוטלוביץ. יש בהחלט היבט פיקאנטי ומעניין בפרשה הזאת.

קוטלוביץ הוא העסקן הראשון בתולדות מדינת-ישראל, שפוטר רק מכיוון שהוא איש טיפש ובלתי-יעיל.

אין לדעת אם "טיפשות" היא עילה מספקת לפיטוריו, לפי ריני העבודה במדינת-ישראל. אלא שקוטלוביץ איננו פקיד, אלא נב-חרציבור, כביכול. פנייתו לער-כאות מישפטיות, כדי למנוע את השלכתו בחרפה מהתפקיד, עשתה אותו ללעג ולקלס.

הפיקציה של "נבחר ציבור" אינה אלא בדיחה בלתי-מוצלחת. איש מישראל איננו נבחר, כמוכנ, בעסקני הסוכנות או ההסתדרות הציונית, והבחירות בגולה אינן אלא תרגיל-ענק בהונאת הציבור. איש כמו קוטלוביץ, עסקן ותיק בברית-חרות-הצה"ר, פשוט תפס טרמפ על הג'וב מס' 1 שמיפלגה ציונית יכולה להעניק לחבריה. תפקיד יוקרתי, רבי-עוצמה, מכיוון שהוא מאפשר לחלק מישרות וטובות-הנאה לאנ"ש, עשרות נסיעות לחו"ל, חשבון-הוצאות נדיב, מעמד של שר.

לרוע המזל היה קוטלוביץ חסר תבונה מינימלית, וכל צעדיו ומינויו במחלקת-העליה נעשו בחוסר-טקט בוטה. קוטלוביץ הוא לאומן היסטרי, בנוסח התחיה, והוא הציף את מחלקתו בעשרות אנשי-חרות, ברד"ל-כל נעדרי כישורים כלשהם. המנכ"ל שלו, יהודה רומניץ, איש האגף המתון במפד"ל, הוא איש מנוסה, בעל כישורים ויכולת בהמחלקה, להפעיל אנשים בדרגות-נוכח. המנכ"ל הקודם של המחלקה, עוזי נרקיס, הנהיג בה סדר, וערך רפורמות אירגוניות חשובות.

קוטלוביץ לא התעניין במיוחד במינהל תקין או בעליה. בין כל וכה אין למחלקה השפעה רבה על מיספר העולים, אלא רק באיוש מישרות בכירות בלאומנים מטר רפיס-למחצה, או בעולים מרוסיה המקורבים בעולמם הרוחני והפני ליטי לר"ב מאיר כהנא.

הוא הצליח להרגיז את עסקני-המגזבת כשארגן אימונים צבאיים בישראל לסטודנטים יהודים באר-צות-הברית, רובם שוברי ניסטים וקנאידות. הקרובים לליגה להגנה היהודית של כהנא.

אנשים כאלה מהווים איום כמעט פיס' על מנהיגי יהדות

ארצות-הברית. אלה תמיד תיעבו את קוטלוביץ, תמכו בהתלהבות במנכ"ל רומניץ. השבוע הצליחו, סופיסוף, להריח את אישי-אמונו של מנהם בגין מתפקידו.

הגילוי של רבין

ב בעיצומן של הסערות המיפלגתיות סביב קוטלוביץ, או הקר אליציה ליכוד-מערך ב עיריית תל-אביב, כתב ח"כ יצחק רבין מאמר בצהרון ידיעות אחרונות. המאמר היה אפור למדי, כמו כל הניתוחים האנא ליטיים של רבין, וה מסקנות היו, כרגיל, שיג רתיות וחסרות מעוף מדיני.

רבין פשוט מציע להת' בצר מאחורי קווי סעד חדאד. בכל זאת הכילה הרשימה ידיעה מעניינת במיוחד.

רבין כותב במפורש שידידו הנרי קיסינג'ר מנסה לדרחוף את שר' אל למילחמה בסוריה, כדי לקדם אינטרסים אמריקאיים. גם ח"כ אבא אבן השמע רמז עבה לכיוון הזה.

זוהי שיטה ישנה של קיסינג'ר, שהוא, לדברי רוב הפרשנים הרצינוס, היוזם האמיתי של מיל-חמת יום-הכיפורים.

כאן קיימת, לפחות, אזהרה מראש. ארצות-הברית תקועה בלבנון, לא להקיא ולא לבלוע, היא רואה בישראל אחראית בילעדיית למצוקתה הנוכחית של העולם. אנשים מסוגו של קיסינג'ר גר מאמינים בהפעלת כוח צבאי מאסיבי, בעי קר כשצריך לרסן את חוצפתו של מדינות לא-אירופיות.

קיימת שוב סכנה מוחשית, שצה"ל יופעל למען אינטרסים זרים.

הוא שיר מיושן ואינו משקף את המציאות הישראלית הנוכחית, השיב לו הר"ר יעקב ארנון, יליד הולנד:

מורד קוטלוביץ (עם רפאל איתן) מישרות לחצי-מטורפים

לשמיד לא איכפת!

היבט זה של הרחת קוטלוביץ הוא מעניין במיוחד. בצר לו פנה ראש מחלקת-העליה לשעבר לראש הממשלה, יצחק שמיר, והתחנן בפניו לסייע, לפנות לאמריקאים ולהשיג עבורו חנינה כלשהי.

שמיר, כדרכו, הבטיח לעזור, ועשה זאת כלאחר-יד, מבלי להת-אמן יתר על המידה.

ראשיה-הממשלה שוחח אומנם עם האמריקאים אבל נמנע באורח בולט מלהטיל את כובד-המשקלו על המאזי-ניים למען העסקן הכושל, שהביישור היחיד שלו הוא קירבתו לבגין החולה, המר חוסל פוליטית.

יש כאן בהחלט סימן לבאות. ברד כלל מייחסים לשמיר מני טליות של איש המישפחה הר-חמת, ונוטים לשכוח את השנים שאותן הוא בילה, כעובד-מדינה, אישי-מוסד בכיר, תחת שילטון מפ"א.

לעובדה זאת יש חשיבות מכרעת. בשנות החמישים העניק דויד בן-גוריון מעין חנינה ורהביליטציה לאנשי-לח"י, בהש פעת ידידו משרד-הבוקר, ה"ט רוריסט" הוותיק יהושע כהן. יחס סלחני זה לא הוענק לבוגרי-אצ"ל, שהוחרמו מכל וכל, ושלא זכו כמעט בשום תפקיד במנגנון המדינה הבכיר.

שמיר, שעבר במוסד תחת איסר הראל, סיגל לעצמו הרבה מהמנטליות הביצועיסטית, שאפי יינה את מאות הרפ"סיטים, שאיי שו את מישרד-הביטחון על כל שלוחותיו.

ראשיה-הממשלה החדש בז לחובבנות ולחוסר-יעילות. מכאן מינויו של יגאל בה"ר אורגד, אישי-מיקצוע, לתפ קיד שר-האוצר, ומכאן גם מיר למצוקותיו של רפאל קוטלוביץ.

ראשיה-המחלקה המודת, הוא בעצם המוצר הרוויזיוניסטי המושי לם. הוא מדבר גבוהה, חסר כושר ביצוע מינמלי, מנותק מהמציאות. שמיר, לעומתו, הוא סינ תזה בין הבנגוריוניזם ובין הרוויזיוניזם.

מי שיוולד בשמיר, וביכולתו להוציא לפועל מדיניות — טובה או הרת אסון — ישלם על כך ביוקר, כמקדם או במאוה.

חיים ברעם ■